

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

18 november 1998

ONTWERP VAN DECREET

**houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 7 april 1998
tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin
uitgebracht door mevrouw Riet Van Cleuvenbergen**

Zie :

1166 (1998-1999)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Trees Merckx-Van Goey.

Vaste leden : mevrouw Sonja Becq, de heer Jan Béghin, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Marc Olivier, Bart Vandendriessche ;

mevrouw Yolande Avontroodt, mevrouw Patricia Ceysens, de heer Etienne De Groot ;

de heer Peter De Ridder, mevrouw Kathy Lindekens, de heer Guy Swennen ;

de heren Wilfried Aers, Felix Strackx ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel.

Plaatsvervangers :

de heren Leo Cannaerts, Johan De Roo, mevrouw Veerle Heeren, mevrouw Kathleen Helsen, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Marleen Vanderpoorten, mevrouw Sonja Van Lindt ;

de heren Fred Dielens, Johnny Goos, Jacky Maes ;

de heren Frank Creyelman, Karim Van Overmeire ;

de heer Herman Lauwers ;

de heer Jos Stassen.

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin behandelde het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg op 12 november 1998.

1. Inleidende uiteenzetting door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

Reeds in 1996 werd het overleg gestart tussen de minister van Justitie, de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van de Vlaamse Gemeenschap om een samenwerkingsakkoord inzake slachtofferzorg uit te werken.

Op dinsdag 17 maart 1998 keurde de Vlaamse regering het samenwerkingsakkoord tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg goed. Op vrijdag 20 maart 1998 keurde de federale Ministerraad hetzelfde akkoord goed.

Dit samenwerkingsakkoord beoogt een naadloze overgang van de slachtofferbejegening door de politiediensten en justitiële diensten naar een kwaliteitsvolle slachtofferhulp door de diensten van de Vlaamse Gemeenschap.

Vele slachtoffers van misdrijven dreigen het vertrouwen in de medemens, de samenleving en de overheid, als behoeder van het welzijn, de veiligheid en als handhaver van de rechtsorde, te verliezen. Het is van groot belang dat het vertrouwen in de medeburger en de rechtsstaat wordt hersteld. Het slachtoffer moet ervaren dat recht wordt gedaan en dat in heel de procesgang, vanaf aangifte over berechting tot de strafuitvoering, met zijn persoon en belangen rekening is gehouden. Nadelige persoonlijke en maatschappelijke gevolgen kunnen veelal voorkomen worden indien het overheidsbeleid op drie vlakken vorm krijgt : een respectvolle bejegening ; een snelle en rechtvaardige schaderegeling ; een pro-actief hulpaanbod met inschakeling van medeburgers.

Waar de eerste twee opdrachten tot de bevoegdheid van de federale overheid behoren, is de derde opdracht voornamelijk een bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Vandaar de noodzaak aan een degelijke samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en de fede-

rale overheid op dit vlak. Te allen prijze moet immers vermeden worden dat deze bevoegdheidsverkaveling het voeren van een coherent beleid onmogelijk maakt. Waar Binnenlandse Zaken bevoegd is voor het niet-justitiële beleid inzake politie en veiligheid en in het bijzonder de politieke slachtofferbejegening en Justitie voor het strafrechtelijk beleid en in het bijzonder het gerechtelijk slachtofferbeleid en in dat kader de rechten van het slachtoffer waarborgt binnen de gerechtelijke procedure, is de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor bijstand aan personen, onder meer voor hulp- en dienstverlening aan slachtoffers. In dat kader erkent en subsidieert zij dan ook voorzieningen om vanuit een welzijnsgerichte benadering een degelijke en kwaliteitsvolle hulp- en dienstverlening aan slachtoffers te bieden. Zowel deze bevoegdheden als de engagementen van alle partijen worden in het samenwerkingsakkoord vastgelegd.

De essentie van het samenwerkingsakkoord echter, wordt gevormd door het doorverwijsmodel : omdat slachtoffers geen hulpvragers zijn en omdat politiefunctionarissen niet steeds op de hoogte zijn van de ingewikkelde werking van de welzijns- en gezondheidsdiensten, wordt in het samenwerkingsakkoord bepaald dat de bevoegde politiedienst bij vaststelling van de feiten of neerlegging van de klacht een formulier invult en dit met instemming van het slachtoffer bezorgt aan het centrum voor slachtofferhulp van het gerechtelijk arrondissement.

In geval van hoogdringendheid kan de politiefunctionaris slachtoffers, indien nodig, rechtstreeks verwijzen voor residentiële opvang. Een vertrouwenscentrum kindermishandeling is aangewezen indien het om een minderjarig slachtoffer van intrafamiliale mishandeling of intrafamiliaal seksueel geweld gaat.

De centra voor algemeen welzijnswerk met de bijkomende taak slachtofferhulp contacteren zelf de slachtoffers, bieden hen een aangepaste opvang en begeleiding en dienen hiervoor eventueel samen te werken met alle relevante diensten.

Aan Vlaamse kant wordt hierbij duidelijk gekozen om te werken met het vrijwilligersmodel : elk autonoom centrum voor algemeen welzijnswerk met de bijkomende opdracht slachtofferhulp werkt met geselecteerde, opgeleide en gesuperviseerde vrijwilligers bij het contacteren van de slachtoffers. Vermits slachtoffers geen spontane hulpvragers zijn, moeten zij immers, vrij snel na het delict, kunnen rekenen op een actief hulpaanbod. Een actief aanbod van vrijwilligershulp door huisbezoek, tele-

fonische of schriftelijke contactname is erg geschikt, voornamelijk omdat de slachtoffers benaderd worden door 'gewone mensen', wat kan bijdragen tot een herstel van hun vertrouwen in de samenleving.

Via het samenwerkingsakkoord worden ook de noodzakelijke overlegstructuren voorzien om de gemaakte afspraken in de praktijk te implementeren en op te volgen.

De samenwerking op structureel vlak wordt in elk gerechtelijk arrondissement gegarandeerd via de arrondissementale raad. Deze raad verenigt de plaatselijke actoren die betrokken zijn bij slachtoffers van misdrijven. De raad moet onder meer de gemaakte afspraken van dit samenwerkingsakkoord concreet invullen, ondersteunen en opvolgen.

De samenwerking tussen de professionelen van de verschillende justitiële, politieke en welzijnsdiensten daarentegen vereist dat er ook een welzijnsteam voor slachtofferzorg wordt gevormd. Het welzijnsteam slachtofferzorg moet de samenwerking op het terrein in detail vorm geven.

Het beleidsoverleg tussen de betrokken partijen tenslotte wordt gevoerd binnen het Nationaal Forum voor het Slachtofferbeleid. Dit Nationaal Forum pleegt geregeld overleg over het slachtofferbeleid. Inzake het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Staat krijgt dit Nationaal Forum voor het Slachtofferbeleid de opdracht het samenwerkingsakkoord tweejaarlijks te evalueren en rapport uit te brengen aan de bevoegde ministers.

De goedkeuring van dit samenwerkingsakkoord is geen eindpunt, maar wellicht het begin van een intense samenwerking, zowel op het werkveld als op het beleidsniveau, om de concretisering ervan in praktijk te brengen.

Na de stemming in het Parlement is het aan het werkveld – zowel aan de hulpverleningssector als aan de politieveld en justitiële instanties – om tot een daadwerkelijke samenwerking te komen en de beoogde doelstellingen te realiseren.

Vanuit de Vlaamse Gemeenschap werden reeds bijzondere inspanningen geleverd. Eind 1996 werden 12 beroepskrachten gesubsidieerd voor de opdracht slachtofferhulp binnen het Algemeen Welzijnswerk, met inbegrip van Slachtofferhulp Vlaanderen. In 1997 verhoogde dit getal tot 36,5 of een budget van meer dan 60 miljoen frank. Ook de

kredieten voor de vertrouwenscentra kindermishandeling verhoogden van 60 tot 81,6 miljoen frank. Ten slotte komen er heel wat slachtoffers voor specifieke begeleiding terecht binnen het algemeen welzijnswerk en diensten voor geestelijke gezondheidszorg en worden er vluchthuizen voor vrouwen en kinderen gesubsidieerd.

Deze evolutie heeft tot gevolg dat het afgelopen jaar reeds verschillende tienduizenden slachtoffers door al deze personeelsleden werden onthaald, geïnformeerd, doorverwezen en geholpen. Dit samenwerkingsakkoord zal er tenslotte toe leiden dat in ons land steeds meer slachtoffers, die daarvoor in aanmerking komen, van de gepaste bijstand kunnen genieten. Op termijn bevordert dit eveneens het vertrouwen van de burgers in de samenleving en van de rol van de overheid daarin.

Rekening houdend met dit samenwerkingsakkoord werden op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap in 1997 reeds de nodige initiatieven genomen :

- in de drie gerechtelijke arrondissementen waar nog geen centrum voor algemeen welzijnswerk voor de opdracht slachtofferhulp was erkend, werd deze erkenning verleend ;
- het totaal aantal gesubsidieerde beroepskrachten voor deze opdracht werd verhoogd in het kader van het Vlaams actieplan voor preventie en hulpverlening met betrekking tot kindermishandeling en kinderrechten vanuit het welzijns-, gezins- en gezondheidsbeleid ;
- in elke Vlaamse provincie en in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad werd een vertrouwenscentrum kindermishandeling erkend. Tijdens het voorbije jaar 1997 en in het kader van het Vlaams actieplan werd het beschikbare budget verhoogd ;
- in elk gerechtelijk arrondissement zijn er één of meerdere opvangcentra voorzien waarbinnen de onmiddellijke residentiële opvang van slachtoffers mogelijk is ;
- aan de ondersteuningsstructuur zoals voorzien in het decreet op het algemeen welzijnswerk zal de opdracht gegeven worden om de nodige maatregelen te nemen. De nodige middelen daarvoor worden nu reeds toegekend aan het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk.

Het engagement dat wordt aangegaan door artikel 8, 7° (aanspreekpunt op het niveau van de Vlaamse

Gemeenschap) werd ingevuld door een ambtenaar van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn met deze opdracht te belasten.

2. Algemene bespreking

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, verslaggever, zegt namens de CVP-fractie verheugd te zijn over het samenwerkingsakkoord. Het samenwerkingsakkoord brengt meer duidelijkheid, zowel in de relatie tussen de federale overheid en de Vlaamse Gemeenschap als in de relatie tussen overheid en burger, in casu de slachtoffers. Het akkoord komt tegemoet aan de nood aan systematisering van het ruime aanbod van initiatieven inzake slachtofferzorg.

Toch wenst de verslaggever een aantal opmerkingen te maken. Met dit samenwerkingsakkoord mag niet de indruk gewekt worden dat iedereen professionele hulp nodig heeft. Voor sommige slachtoffers volstaat de opvang in eigen milieu, meent mevrouw Riet Van Cleuvenbergen. Ook moet duidelijk zijn dat er in het aanbod van professionele hulp verschillende 'echelons' zijn die niet met elkaar in concurrentie mogen treden. De verslaggever meent verder dat de term "bejegening" volkomen onbegrijpbaar is voor de gewone burger. Eigenlijk wordt er een soort 'eerste hulp bij ongevallen' bedoeld.

Een voorwaarde voor het welslagen van het samenwerkingsakkoord is een voldoende en kwaliteitsvol aanbod van voorzieningen voor slachtofferhulp in de Vlaamse Gemeenschap, vervolgt mevrouw Van Cleuvenbergen. Beschikken de voorzieningen wel over voldoende middelen? De verslaggever is van oordeel dat de residentiële opvang van vrouwen verbeterd kan worden. Er zijn minder mogelijkheden dan voor mannen. De opvang 's nachts van vrouwen in vluchthuizen is problematisch omdat de vluchthuizen en crisisopvang 's nachts niet professioneel bemenst zijn.

In de hulp aan slachtoffers is een belangrijke rol weggelegd voor het vrijwilligerswerk. Professionele hulpverleners steken veel energie in selectie en begeleiding van vrijwilligers, maar de verslaggever pleit ervoor dat ook het rendement ervan zou worden opgevolgd. Zij stelt vast dat professionele hulpverleners op dit ogenblik te veel onderling vergaderen, wat nefaste gevolgen kan hebben op de effectiviteit van het beleid.

Mevrouw Kathy Lindekens meent dat de samenwerking tussen Staat en Vlaamse Gemeenschap tot versterking kan leiden van de slachtofferzorg. Het lid heeft één belangrijk punt van kritiek op het samenwerkingsakkoord: behalve in artikel 9, 5° wordt in de tekst nergens naar kinderen verwezen. Er wordt te weinig mee rekening gehouden dat slachtoffers ook vaak kinderen zijn. Ook kinderen worden door de politie ondervraagd, komen in juridische procedures terecht. Op Vlaams niveau zijn tal van initiatieven genomen voor de opvang van kinderen, maar het lid vindt dat de bezorgdheid om het kind ook op het federale niveau aanwezig moet zijn.

Mevrouw Yolande Avontroodt sluit zich aan bij de vorige spreker. Het is een gemiste kans dat in dit samenwerkingsakkoord de kindgerichtheid en de bijhorende deskundigheid niet ingebracht worden. Het lid wijst er verder op dat op het Vlaams niveau de centra algemeen welzijnswerk onder het kwaliteitsdecreet vallen. Zijn er voor de federale instanties ook kwaliteitscriteria gedefinieerd? Het is wenselijk dat een en ander op elkaar afgestemd is. Een ander aspect dat in het samenwerkingsakkoord niet aan bod komt is samenwerking, doorverwijzing en overleg met de medische sector. Slachtoffers komen soms in eerste instantie in een ziekenhuis terecht. De laatste tijd komen, bv. in Brussel, overigens heel wat sociale gevallen in ziekenhuizen terecht. In dat verband lijkt het het lid zinvol een gelijksoortig initiatief op te zetten als de SAMU (Service d'Aide médicale urgente) social in Parijs.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, staat achter de opmerkingen van de verslaggever, in het bijzonder over de noodzaak van een afdoend aanbod van voorzieningen. Het samenwerkingsakkoord is op zich positief, hoewel de voorzitter wel enkele kanttekeningen wenst te maken. Zij betreurt dat aan de inhoud van een samenwerkingsakkoord niets gewijzigd kan worden, maar er kunnen wel suggesties meegegeven worden voor de evaluatie na twee jaar.

Dit samenwerkingsakkoord is opmerkelijk door zijn bilateraal karakter, zegt mevrouw Trees Merckx-Van Goey. De voorzitter hoopt dat de Franstalige en Duitstalige Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zo snel mogelijk bij het akkoord aansluiten. Hoever staat men daarmee? Slachtofferzorg moet vanuit een geïntegreerd beleid tot stand komen. De voorzitter is verheugd dat in de aanhef van het samenwerkingsakkoord verwezen wordt naar het Vlaams Actieplan voor preventie en hulpverlening met betrekking

tot kindermishandeling en kinderrechten vanuit het welzijns-, gezins- en gezondheidsbeleid, naar de resolutie van het Vlaams Parlement van 19 december 1996 betreffende een eigen actieplan voor een geïntegreerd slachtoffer- en daderbeleid en de resolutie van het Vlaams Parlement van 10 juli 1997 betreffende het verder ontwikkelen van een inclusief beleid onder meer inzake slachtofferzorg. Positief is ook dat de veldwerkers, met in het bijzonder het Steunpunt AWW, een belangrijke inbreng hebben gehad in de totstandkoming. De Vlaamse Gemeenschap heeft inzake slachtofferzorg de trend gezet.

Bij het eerste gelijksoortige samenwerkingsakkoord, nl. over hulpverlening aan (ex-)gedetineerden, van 1994, werd gepoogd op het Vlaamse niveau een geïntegreerde zorgverlening te bewerkstelligen. Daartoe werd een specifieke interdepartementale commissie opgericht. Misschien is het samenwerkingsakkoord niet de geëigende plaats om dit in te schrijven, maar mevrouw Trees Merckx-Van Goey hoopt toch dat ook voor dit samenwerkingsakkoord op het Vlaamse niveau voldoende aandacht uitgaat naar een inclusieve slachtofferzorg. Het mobiliteitsbeleid, het beleid inzake ruimtelijke ordening bv. kunnen helpen voorkomen dat iemand slachtoffer wordt. De voorzitter hoopt dat de minister voldoende oog heeft voor het inclusieve karakter. Een opvolgingsstructuur is daarbij misschien wenselijk. Belangrijk is dat daarover overlegd wordt.

Artikel 7 van het samenwerkingsakkoord bepaalt dat de Staat er zich toe verbindt een toelage voor bijkomende aanwervingen toe te kennen aan die lokale besturen waarmee een overeenkomst werd gesloten. Dat is een verwijzing naar de veiligheidscontracten. De voorzitter wijst er op dat vanuit Vlaanderen vragen werden gesteld over het feit dat daarmee inbreuk wordt gepleegd op de Vlaamse bevoegdheden. Nu wordt dit structureel in het samenwerkingsakkoord opgenomen... De voorzitter stelt voor om bij de evaluatie na te gaan of daarmee geen dubbel circuit wordt opgezet voor opdrachten die de Vlaamse Gemeenschap kunnen worden ingevuld.

In de samenstelling van de overlegstructuren is duidelijk een federaal overwicht, stelt mevrouw Trees Merckx-Van Goey vast. Kwaliteit op zich volstaat niet ; quota zijn ook belangrijk. In de arrondissementale raad bv. heeft de Vlaamse Gemeenschap drie vertegenwoordigers, de federale overheid daarentegen zes. Bovendien zijn volgens 5° en 6° zowel de Rijkswacht en de politiediensten vertegenwoordigd, zelfs nu er het Octopusakkoord

is. De voorzitter is van oordeel dat de onevenwichten moeten kunnen worden bijgestuurd. Zij dringt er ook op aan dat de Vlaamse Gemeenschap suggesties zou doen voor een nieuwe kandidaat-voorzitter van het Nationaal Forum voor Slachtofferbeleid nu de vroegere voorzitter, prof. E. Leemans, overleden is.

De minister onderstreept dat het op zich belangrijk is dat het samenwerkingsakkoord tot stand is gekomen. De basis is gelegd voor een gestructureerde samenwerking. Veel kritiek van de leden is terecht, zegt de minister, maar dit is pas een begin. Men mag niet uit het oog verliezen dat de Vlaamse Gemeenschap de enige gemeenschap is die dit akkoord heeft kunnen afsluiten. Met de Franstalige Gemeenschap zijn gesprekken daaromtrent aan de gang, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft nog een hele weg af te leggen. De minister benadrukt dat het evaluatierapport in het Vlaams Parlement besproken kan worden.

De minister beaamt dat heel wat mensen op zichzelf of met steun van hun omgeving erin slagen hun slachtofferschap te verwerken. Dat geldt echter niet voor elk slachtoffer. Hoe dan ook moet er dus hulpverlening georganiseerd worden, waarbij bewust gekozen wordt voor vrijwillige hulpverlening. De term “bejegening” is inderdaad wetstrategie, zegt de minister. Hij is daar niet voor verantwoordelijk ; de federale overheid heeft voor die terminologie gekozen. De term brengt wel duidelijkheid voor de verschillende overheden. “Slachtofferbejegening” slaat op het onthaal van slachtoffers door de diensten van de federale overheid. “Slachtofferhulp” duidt op de begeleiding en hulpverlening door de diensten van de Vlaamse Gemeenschap. “Slachtofferzorg” geeft zowel slachtofferbejegening als slachtofferhulp aan.

Voor de residentiële opvang van vrouwen met kinderen werd 35 miljoen frank bijkomend in de begroting 1999 ingeschreven vervolgt de minister. De verslaggever vraagt terecht aandacht voor het vrijwilligerswerk. De selectie en begeleiding van vrijwilligers gebeurt op een oordeelkundige manier, meent de minister. Velen van hen zijn ervaringsdeskundigen. Het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk staat in voor de ondersteuning van de centra in de selectie en begeleiding van de vrijwilligers. De knowhow van Slachtofferhulp Vlaanderen binnen het Steunpunt moet verder ontwikkeld en uitgedragen worden. De minister geeft toe dat het decreet inzake vrijwilligerswerk hoe belangrijk ook, maar een marginaal gegeven is in de ondersteuning van de vrijwilligers.

Met artikel 8, 2° waarin naar de vertrouwenscentra kindermishandeling wordt verwezen en met artikel 9, 5° is de kindgerichtheid niet helemaal afwezig, vervolgt de minister. Het kindgericht werken is overigens niet helemaal af te dwingen via structuren. De Vlaamse Gemeenschap besteedt in ieder geval aandacht aan de minderjarige slachtoffers. Voor 1999 en 2000 worden in het kader van het Vlaams Actieplan extra middelen uitgetrokken voor in de eerste plaats die initiatieven die extra werk maken van kindgerichtheid. De minister wil de bezorgdheid van de leden onder de aandacht brengen van de federale overheid.

De minister zegt verder dat de Vlaamse Gemeenschap haar voortrekkersrol moet aanhouden. Wat het inclusieve beleid betreft waar mevrouw Trees Merckx-Van Goey om vroeg, antwoordt de minister dat hij coördinerend kan optreden. Een inclusief beleid kan hij echter niet alleen realiseren. De Vlaamse ministers bevoegd voor stedelijk beleid, ruimtelijke ordening enz. moeten dat mee invullen.

Wat de samenstelling van de overlegstructuren aangaat zegt de minister al te hebben verkregen dat het aandeel voor de Vlaamse Gemeenschap opgetrokken werd in vergelijking met de oorspronkelijke voorstellen. Een en ander hangt natuurlijk samen met het onevenwicht in de middelen. De bevoegdheden voor slachtofferhulp werden met de Staatshervorming wel overgedragen, maar niet de overeenstemmende middelen. De financieringswet zou op dat punt herzien moeten worden. De partners op het federale vlak staan ook numeriek sterker. En in zekere zin speelt het ook in het nadeel van de Vlaamse Gemeenschap dat zij meer gecoördineerd optreedt. Ten slotte bevestigt de minister dat er op dit ogenblik nog geen nieuwe voorzitter is voor het Nationaal Forum.

De heer Marc Olivier neemt aan dat men niet naast de realiteit kan kijken van de niet-overheveling van de middelen voor slachtofferhulp. Toch vindt het lid dat waakzaamheid geboden is bij de samenstelling van de overlegstructuren. De voorzitter van het Nationaal Forum wordt aangeduid door de minister van Justitie, het secretariaat wordt waargenomen door het Steunpunt Slachtofferzorg van het ministerie van Justitie. Het lid zou zich daarin kunnen terugvinden mocht het om een

samenwerkingsakkoord met alle gemeenschappen gaan. Nu is de minister van Justitie een Vlaming, maar dat hoeft niet altijd zo te zijn. Als het ooit tot onderhandelingen komt met de Franstalige Gemeenschap, moet de samenstelling goed in het oog gehouden worden.

Het kwaliteitsdecreet is vanzelfsprekend alleen van toepassing op de welzijnsvoorzieningen op het Vlaamse niveau, antwoordt de minister verder. Voor de betrokken federale voorzieningen bestaat geen dergelijk concept van kwaliteitszorg. Op Vlaams niveau zullen de kwaliteitscriteria op korte termijn ingevoerd worden. Ten slotte neemt de minister de suggestie over de SAMU social mee.

Mevrouw Kathy Lindekens wil terugkomen op het antwoord van de minister inzake de kindgerichtheid. Kinderen zijn niet altijd het slachtoffer van mishandeling. Ze kunnen ook op andere wijze slachtoffer worden. Het lid wijst erop dat er bij politiediensten een negatief imago leeft bij geweldpleging onder jongeren. Natuurlijk is niet alles via structuren op te lossen, maar hier in dit akkoord wordt wel bepaald hoe de structuren moeten worden ingevuld. Het volstaat bv. om bij de opleiding en vorming (artikel 5 en 6) omgaan met kinderen en jongeren toe te voegen. Attitudevorming wordt ook door tekstuele verwijzingen in de hand gewerkt. Het lid blijft het betreuren dat dit aspect niet in het samenwerkingsakkoord opgenomen is.

De minister antwoordt dat hij formeel niet op de suggestie van het lid kan ingaan. Aan de tekst van een goedgekeurd samenwerkingsakkoord kan niets gewijzigd worden, tenzij men van vooraf aan herbegint, wat ook niet de bedoeling kan zijn. De minister belooft wel de punten van kritiek in een schrijven aan de minister van Justitie door te geven. Mevrouw Trees Merckx-Van Goey, voorzitter, vraagt dat de minister van Justitie die punten dan ook zou aanbrengen in de bespreking in de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemming

De artikelen 1 tot 3 worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

4. Stemming over het geheel

Het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 7 april 1998 tussen de Staat en de Vlaamse Gemeenschap inzake slachtofferzorg wordt aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding.

De verslaggever,

de voorzitter,

Riet Trees
VAN CLEUVENBERGEN MERCKX-VAN GOEY
